

jen tehdy, podnikne-li osoba z podílnictví obviněná trestnou činnost v §§ 185, 186 tr. zák. naznačenou vzhledem k ukradené věci samé, třebaš v podobě své změněné, na př. zpracované, nikoliv tedy vzhledem k věci jiné, které bylo získáno prodejem, směnou, zastavením nebo jiným zpeněžením (zhodnocením) ukradené věci. V souzeném případě byly ukradené věci již zastaveny v zastavárně, nedostaly se tedy vůbec do rukou obžalované, která uschovala pouze zástavní lístky na ně zastavárnou vydané. Jest ovšem pravda, že ten, kdo má v rukou zástavní lístek, má i možnost, by si zastavené věci v zastavárně vyzvedl, zaplatí-li zapůjčené na zástavu peníze s úroky, avšak ani to nemění nic na skutečnosti, že zástavní lístek na ukradenou věc znějící jest věcí zcela odlišnou od ukradené věci samé. O činnosti podle § 185 tr. zák. trestné bylo by tu lze mluvit teprve tehdy, kdyby obviněný skutečně naznačeným způsobem zástavního lístku použil a tak se zmocnil přímo věci ukradené. Nic takového však rozsudek ve příčině obžalované nezjišťuje. Také pojem »zašantročení« nevyložil nalézací soud správně, neboť, kdyby tak byl učinil, nemohl by dospěti k závěru, že ukrytím zástavních lístků byly již zašantročeny i věci zastavené. »Zašantročením« neboli »opatřením odbytu« jest rozuměti jakoukoliv činnost, kterou se umožňuje neb usnadňuje zužitkování nebo výměna ukradené věci, avšak za takovou činnost nelze považovati pouhé ukrývání zástavního lístku, znějícího na věci, které byly zastavením za peněžitou zápujčku již hospodářsky zužitkovány. Ježto nalézací soud posuzoval věc jen s hlediska ustanovení §§ 185, 186 tr. zák., jež si vykládal mylně, nezabýval se další otázkou, zda se obžalované nejednalo podle celého stavu věci v pravdě o to, by kryla a chránila pachatele krádeže před pátrající vrchností, a zdali v jednání obžalované, totiž v tom, že popřela policii, že má v uschování zástavní lístky, znějící na věci ukradené, nebylo by spatřovati po případě nadržování pachateli krádeže podle § 214 tr. zák. Po této stránce neobsahuje rozsudek potřebných skutkových zjištění, by mohlo býti rozhodnuto ve věci samé, takže po zrušení rozsudku nelze se vyhnouti nařízení nového hlavního přelíčení. Bylo proto s použitím § 290 tr. ř. za souhlasu generálního prokurátora podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 a podle § 288 čís. 3 tr. ř. rozsudek soudu prvé stolice jako zmatečný z důvodu § 281 čís. 10 tr. ř. zrušiti z povinnosti úřední a věc vrátiti prvému soudu, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

### Čís. 3061.

Ke skutkové podstatě prvního případu § 155 a) tr. zák. se nevyhledává absolutní nebezpečnost nástroje (že nástroj musí býti za všech okolností životu nebezpečný), nýbrž předpokládá se toliko, že nebezpečnoství života obvykle spojeno býti musí s nástrojem podle způsobu, jak ho bylo v konkrétním případě použito.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1928, Zm I 794/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 28. listopadu 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle ve smyslu § 152 a 155 a) tr. zák.

### D ů v o d y:

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 § 281 tr. ř., nelze přiznati úspěch. Rozpor se spisy spatřuje stížnost v tom, že rozsudek při citaci obsahu posudku znalců-lékařů prohlašuje pivní sklenici za nástroj, se kterým obyčejně bývá spojeno nebezpečenství života, kdežto slova »obyčejně« lékaři neužili, nýbrž »mluví toliko o nebezpečném úderu sklenicí, když bývá s ním spojeno více úderů a jest veden větší silou«. Lze připustiti, že slovo »obyčejně« nepřichází v posudku znalců, že přichází však v důvodech rozsudkových, leč přes to nelze tu mluvit o rozporu ohledně skutečnosti rozhodné, podmiňující zmatečnost rozsudku podle čís. 5 § 281 tr. ř. Jak z vývodů stížnosti vysvítá, stojí tato zřejmě na stanovisku právně pochybeném, že se ke skutkové podstatě prvního případu § 155 a) tr. zák. vyhledává absolutní nebezpečnost nástroje, totiž, že nástroj musí býti za všech okolností životu nebezpečný, kdežto ve skutečnosti zákon předpokládá toliko, že nebezpečenství života obyčejně spojeno býti musí s nástrojem podle způsobu, jak ho bylo v konkrétním případě použito, takže tu vlastně jde o jednotný skutkový předpoklad, nikoli snad o dva na sobě nezávislé zákonné předpoklady. Tuto způsobilost však soudní znalci, jak stížnost ostatně sama svými vývody připouští, pro konkrétní případ zjistili zcela bezvadně, třebaš při tom neužili právě zákonného výrazu »obyčejně«, a rozsudek reprodukuje tento obsah dobrozdání správně, aniž na jeho pravém smyslu něco byl pozměnil, připojiv slovo »obyčejně« k citaci podstatného obsahu znaleckého posudku. Námitka rozporu se spisy není tudíž odůvodněna. Svými dalšími vývody stížnost nedolčuje žádný z důvodů zmatečnosti v § 281 tr. ř. uvedených, obzvláště ne číselně dovolávaného důvodu zmatečnosti čís. 9 (patrně a) § 281 tr. ř.; tak brojí svým dovozováním, že si obžalovaný právě, když úder byl veden z bezprostřední blízkosti, nemohl býti vědom nebezpečné povahy útoku § 155 a) tr. zák. předpokládané, jakož i opakováním obhajoby soudem beztak hodnocené, že prý vychrstl toliko obsah sklenice z bezprostřední blízkosti na poškozeného, při čemž mu vyklouzl půllitr z ruky a dopadl na poškozeného, pouze nepřipustným způsobem proti závěrům nalézacího soudu, jenž, zkoumaj tyto skutečnosti a údaje, dospěl k přesvědčení právě opačnému. Novotou, již vůbec nelze v řízení zrušovacím se zabývat, je údaj stížnosti, že půllitr byl asi prasklý a roztříštil se při menším nárazu náhodně. Soud nedospěl ku přesvědčení o životu nebezpečné povaze útoku jen na základě skutečnosti, že sklenice jest předmětem hranatým, nýbrž i na podkladě dalšího skutkového zjištění, že jest věcí křehkou, že se úder stal větší silou a z bezprostřední blízkosti proti hlavě, kde byly ohroženy velmi

důležité orgány lidského těla; nadrželi-li se stížnost všech těchto skutkových zjištění, vytrhujíc z jejich komplexu toliko slova, že sklenice jako předmět hranatý sám ve své celistvosti může způsobiti vážné zranění, nelze v tomto přednesu spatřovati zákonu hovící provádění hmotněprávního důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., předpokládajícího, by stížnost všechna skutková zjištění rozsudku učinila předmětem svého právního rozboru. Bylo ji tedy z části jako zřejmě nedůvodnou, z části jako po zákonu neprovedenou ve smyslu § 1 čís. 2 a § 4 čís. 1 a 2 novely k trestnímu řádu zavrhnouti již v zasedání neveřejném.

### Čís. 3062.

**Stav úplného opilství nepředpokládá nutně úplné zrušení, nýbrž stačí také zkalení pachatelova vědomí o skutkových okolnostech, za kterých jedná, a o protiprávních následcích, které nastanou z jednání, k němuž ho pohánějí pudy v jeho mysli se zrodivší; posouzení, zda pachatel jednal v úplném opilství, které vylučuje po rozumu § 2 písm. c) tr. zák. zlý úmysl, náleží výhradně soudu, nikoliv svědkům nebo znalcům.**

**Reálný souběh zločinů podle § 83 a § 99 tr. zák.**

(Rozh. ze dne 27. ledna 1928, Zm I 539/27).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu z 24. června 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny veřejného násilí podle § 83 tr. zák., § 99 tr. zák. a § 81 tr. zák. a přestupkem podle § 312 tr. zák.

### Důvody:

Zmatečná stížnost dovolává se číselně zmatku čís. 5. a 9. (jak na jednom místě přesněji uvádí, čís. 9. b) § 281 tr. ř. Věcně uplatňuje kromě formálního důvodu zmatečnosti podle čís. 5, neúplnosti soudního výroku o skutečnostech, hmotněprávní důvody zmatečnosti podle čís. 9 a) a podle čís. 10 § 281 tr. ř., neboť jednak dovozuje, že se pro skutkové podstaty trestných činů, jimiž byl stěžovatel uznán vinným, nedostává zlého úmyslu jimi předpokládaného, protože bylo v době jejich spáchání stěžovatelovo vědomí jeho opilostí zrušeno neb alespoň zkalené, jednak naznačuje, že nelze jednotlivé dílčí činy spáchané osobou opilou rozvésti v tolik samostatných deliktů, jimiž by byly činy ty samy o sobě. Žádá-li stížnost z onoho důvodu naprosté sprostění stěžovatele z obžaloby, nedbá ustanovení §§ 236, 523 tr. zák., podle nichž by i úplná opilost stěžovatelova způsobila jeho beztrestnost jen ohledně přestupku § 312 tr. zák. K vývodům stížnosti lze přisvědčiti potud, že posuzování otázky, zda obžalovaný jednal v úplném opilství, vylučujícím po rozumu § 2 písm. c) tr. zák. zlý úmysl, náleží výhradně soudu, nikoliv svědkům nebo znalcům, takže se soud k úsudku těchto osob o stavu